

* * *

Намалюй мені, друже, картину,
Щоб я мав який спомин по тобі,
Намалюй мені гріб, а на гробі
Білий хрест і червону калину.

Або ні! Намалюй мені, брате,
Наддністрянську, підгірську долину,
І вечірню спокійну годину,
Синю-синю, задуману дуже.

А долиною яр нехай в'ється,
Глибочезний, скалистий, бездонний,
А ярм най потік невгомонний
По камінню шумить, ніби злиться.

Намалюй над ярóm тим тернину,
Будяки, і кропиву, і глоги,
Поміж ними пусти дві дороги —
Одну вгору, а другу — в долину.

По одній най вона іде, друже,
А по другій його пусти, брате.
Перед ними ні лісу, ні хати,
А між ними яр глибокий дуже.

Так ідуть вони мовчки в долину —
Доокола спокій, наче в гробі...
Намалюй мені, друже, картину,
Щоб я мав який спомин по тобі.

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Цикл «Над рікою»](#);

«Генезу цього вірша пригадую собі. Я прийшов у Львові до д-ра Маковея, який був тоді одним з редакторів „Літ (ературно)-Наук (ово-го) Вісника“. У нього на стіні висів образ Куриласа, сільський похорон. Цвинтар, дерева гнуться від вітру, хоругви, піп, домовина, люди. Я погадав собі: це можна б намалювати простіше: хрест, а над хрестом калина або: підгірський провал, одним берегом вгору йде „він“, а другим, вділ, — „вона“. Я не раз пробував намалювати таку композицію, та вона не вдавалася мені. Аж пізніше те, чого не міг висловити красками, передав словом». (Прим, автора).